

G. Winther: Da det er første Gang, Rigsdagen er isærd med at vedtage en Lov angaaende Fastsættelsen af en Apanage for en kongelig Person, saa troer jeg, at det kunde være godt, om man kom til en Forstaaelse med Ministeriet med Hensyn til det Spørgsmaal, hvorvidt der i sin Tid, naar den apanagerede Person maatte afgaae ved Døden, vil blive at udrede Pension til hans Hofbetjente eller ikke. Det er efter min Overbeviisning aldeles vist, at den nuværende Pensionslov har den Mening, at dette ikke vil blive Tilfældet. Dengang, Pensionsloven blev forelagt til Behandling heri Thinget, havde den den Bestemmelse: „Ved Thronskifte eller ved en Apanagers Dphør bestemmes det hvergang ved særlig Lov, hvilken Pension Statskassen i den Anledning skal udrede“. Det Udvalg, som blev nedsat over Loven, meente imidlertid, at det var bedst at optage i Loven en udtryffelig Bestemmelse om, at der med Hensyn til fremtidige Apanager ikke kunde være Tale om at udrede Pensioner til dem, der havde staaet i den Apanageredes Tjeneste; det foreslog derfor, at man skulde forandre Udkastet saaledes, at der kom til at staae: „Ved en af de nuværende Apanagers Dphør bestemmes det etc.“, og dette blev ogsaa eenstemmigt vedtaget af Folkethinget. Nu skulde man altsaa mene, at der ikke i den Lov, som vi for Næblikket behandle, behøves en udtryffelig Bestemmelse om, at der ikke vil blive tilstaaet den Apanageredes Hofbetjente nogen Pension, men da det dog muligviis i sin Tid kan blive glemt, hvad Meningen af den omtalte Bestemmelse i Pensionsloven havde været, saa troer jeg, at det, for at forebygge fremtidige Misforstaaelser, vil være bedst, at der udtryffelig bliver givet den foreliggende Lov en Tilføining som den nysnævnte. Vor Berettigelse til at tilføie Noget Sligt kan der jo ikke være mindste Tvivl om, da det hele Spørgsmaal om, hvorvidt der skal udredes Apanage eller ei, jo er noget, som efter Grundlovens § 3 er afhængigt af den lovgivende Magt. Det forekommer mig altsaa ønskeligt, om den høitærede Finantsminister vilde yttre sig om, hvorvidt han er af den Formening, at man kunde lade Loven blive som den er, eller om han ogsaa finder det rigtigt, for at forebygge

Misforstaaelse, at der bliver gjort en saadan Tilføining.

Finantsministeren: Der kan ingen Tvivl være om Rigsdagens Berettigelse til at tilføie en saadan Clausul, naar man forøvrigt finder den hensigtsmæssig eller passende, men jeg troer virkelig, at den er aldeles overflødig, og jeg skal paavise det for den ærede Rigsdagsmand ved følgende Betragtning. Han citerede fuldkommen rigtigt Pensionslovens § 2, hvori der staaer, at ved Thronskifte eller ved en af de nuværende Apanagers Dphør bestemmes det hvergang ved særlig Lov, hvilken Pension Statskassen i den Anledning skal udrede. Det er altsaa gældende Lov, at denne Bestemmelse kun angaaer de „nuværende“ Apanager, det vil sige de Apanager, som dengang eksisterede, og deraf følger, at enhver ny Apanage ikke indtræder under dette Forhold, men under det andet Forhold, der ligger i selve Pensionsloven, at de af den lønede Betjente ikke have Afgang til Pension. Jeg troer, at der slet ikke kan være Tale om nogen Misforstaaelse i den Retning, og det har til Overskud ogsaa mere end een Gang været omtalt her, navnlig ogsaa, saavidt jeg erindrer, i Anledning af det andet Lovforslag, som idag er til Behandling. En yderligere Sikkring i den Henseende ved en saadan Tilføining, som den ærede Rigsdagsmand har ommeldt, troer jeg ikke vilde kunne naaes, thi saalange Pensionslovens § 2 bestaaer, det vil sige, saalange den ikke ved Lov forandres, er det umuligt, at nogen senere end Pensionslovens Udgivelse bevilget Apanage kan medføre Berettigelse for de af Apanagen lønede Hofbetjente til at faae Pension af Statskassen, og en saadan Pension vilde altsaa kun kunne tillægges dem ved en særlig Lov, der gif udenfor den almindelige Pensionslovs Forrifter; men naar der altsaa behøves en særlig Lov for at gjøre Undtagelse fra Pensionslovens § 2 eller for at sætte Pensionslovens § 2 aldeles ud af Kraft, saa vil jo en saadan Lov ligesaa godt kunne angaae det Tillæg, som den ærede Rigsdagsmand foreslaaer at optage til den nærværende Lov. Det er slet ikke vanskeliggere at gjøre en Undtagelse fra den ene Lov end fra den anden, og det er ikke vanskeliggere at